

6 februari 1961

U 1119/61 - C 46 - P1/PS9.

PH 999/17

GEHEIN

Land: Italië.

Onderwerp: Enkele opvattingen in Italiaanse gezaghebbende politieke kringen omtrent de a.s. Europese topconferentie te Parijs.

Referenties:

Datum van waarneming: Tweede helft januari 1961.

Bron: Betrouwbaar, met goede contacten in Italiaanse gezaghebbende politieke kringen.

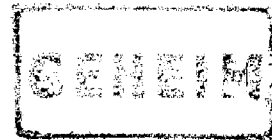
Opmerkingen:

Verzonden aan: de Minister van Buitenlandse Zaken.

Aan Zijne Excellentie Prof. Dr. J.E. de QUAY
Minister-President

Plein 1813 no. 4

's-GRAVENHAGE.

Italië

ENKELE OPVATTINGEN IN ITALIAANSE GEZAGHEBBENDE
POLITIEKE KRINGEN OMTRENT DE AANSTAANDE EUROPESE
TOPCONFERENTIE TE PARIJS

In Italiaanse gezaghebbende politieke kringen staat men zeer wantrouwend tegenover De GAULLE's voorstellen, doch men spreekt dit niet duidelijk uit, daar men de vriendschap met Frankrijk niet op het spel wil zetten. Er is in Italië al genoeg afkeer ten aanzien van Frankrijk, n.l. van zijn Algerije-politiek. Zo wilden bijvoorbeeld de christen-democratische jongeren aan een openbare demonstratie voor de FLN en een vrij Algerije deelnemen. De Italiaanse regering wil bijzonder correct tegenover Frankrijk blijven, hoewel men het niet prettig vond, dat MACMILLAN en HOME wel een paar dagen in Rome konden blijven, terwijl DEBRÉ alleen kwam en slechts één dag bleef.

Bovendien is men in Rome zeer bezorgd over een mogelijk te sterke groepering Frankrijk-Duitsland, en niet alleen daarom heeft FANFANI de relaties met Engeland wat onderstreept, om zijn rol te laten merken. Vooral is men in Rome intern sterk en met overtuiging tegen een concentratie van de Europese samenwerking te Parijs.

De resultante uit deze twee tegenovergestelde overwegingen - Frankrijk voorzichtig behandelen en het zakelijk niet er mee eens zijn - leidt naar een dilatorische politiek: tijd winnen, bestuderen, geen commissies benoemen, die reeds als zodanig nieuwe instellingen naast de gemeenschappen vormen.

Op zichzelf is de meerderheid van de Democrazia Cristiana zeker voor een verdere uitwerking van de gemeenschappen en daarom voor spoedige Europese verkiezin-

gen - maar in het licht van het bovengestelde: er mag geen te sterke frankocentrische constructie uit groeien.

De N.A.V.O. mag door dit alles natuurlijk niet in het gedrang komen. De kwestie is van Italiaans standpunt uit duidelijk: Frankrijk kan voor de verdediging van Italië materieel nooit veel bijdragen, ook niet met behulp van West-Duitsland. Bovendien zou een europeïsering van het defensiestelsel de politieke afhankelijkheid van Italië ten opzichte van Frankrijk en Duitsland verhogen. Daarom wil men de N.A.V.O. niet verzwakken en zoekt men op militair terrein in de eerste plaats steun bij de Verenigde Staten.

Als het Europese politieke secretariaat in Parijs ter sprake komt, zal Italië het vermoedelijk aan de anderen overlaten daartegen bezwaar te maken en deze bezwaren graag gegrond achten. Ook hier is een dilatorische houding te verwachten en het lijkt onwaarschijnlijk, om deze redenen, dat Italië nu al zeer precies wil zijn over de opzet, decompetenties enz. Integendeel, aangezien men in Rome veel voor een smelting van de gemeenschappen voelt, en bovendien het wantrouwen tegen De GAULLE's centralisme zeer groot is, mag niet verwacht worden, dat zij nu reeds concreet willen zijn en zeker ook aan de anderen zullen voorstellen alleen denkbeelden naar voren te brengen die de gemeenschappen niet bedreigen. Zij willen niet dat Frankrijk de functie zal krijgen van de as waarom alles draait.

Opgemerkt moet nog worden, dat Italië nog altijd vast rekent op de steun van de Benelux in de zelfhandhaving tegenover een centralistisch Frans-Europa en tegenover een te sterke Duitsland-Frankrijk-dominantie.